

IŠGELBĖTI TAUTĄ

2009 spalio

Nr.57

PRABUDIMAS

DIEVO ŽODIS

„...Kiekvienas teisingas melsis Tau, kai Tave galima surasti, kol didelis tvanas nepriartėjo prie jų. Tu esi mano slėptuvė, nuo pavojų apsaugosi mane, išgelbėjimo giesmėmis apsupsi mane: „Pamokysiu tave ir parodysiu kelią, kuriuo turi eiti; tave mano akys lydės.“ (Ps 32, 6-8)

Prisimenant ne taip seniai Sergejaus Šidlovskio tarnavimą Panevėžyje, kai jis citavo Šventojo Rašto eilutes iš Išėjimo knygos 33,13: „*Jei tad radau malonę Tavo akyse, **apreikšk man savo kelius**, kad Tave pažinčiau ir galėčiau atrasti malonę Tavo akyse...*“, Mozei Dievas parodė savo kelius, o tautai savo darbus. Tai labai lemtinga vieta, kai nematant Jo kelių, o matant tik Jo darbus, tauta neįėjo į pažado žemę. Mano troškimas, kad Dievo žmonės, pradėję sekti Kristumi, būtų vedžijami Šventosios Dvasios. Kaip sako Raštas, matytų Dievo kelius savo gyvenime, Kristaus kūne, Jo judėjimą tautoje ir t.t. Matyti Jo darbus einant Jo keliu yra natūralu. Mozė žinojo Jo kelius ir matė Jo darbus. Deja, tauta nepažino Jo (Jo kelių). Matomi Dievo darbai ir stebuklai neatvėrė jiems kelio į pažado žemę, ir tai labai rimta jiems ir mums.

Šviesos Lietuvoje regimai daugėja. Tai parodė ir visiems žinomas renginys Siemens arenoje spalio 9-11 dienomis. Dievas nori, „...*kad visi žmonės būtų išgelbėti ir pasiektų tiesos pažinimą*“ (1 Tim 2, 4). Jis – didis Dievas. Vienių skaičiavimais vakariniai tarnavimai pritraukdavo apie 6 tūkstančius žmonių, kitų – apie 8 tūkstančius. Lietuvoje to dar nėra buvę. Ir, ačiū Dievui, kad visa šlove tik Jam! Tenka girdėti, kaip broliai užsidega, pamatę Jo darbus. Ačiū Dievui, kad Kristus skelbiamas – tai nauja pradžia, tiksliau, Jo darbo tęsinys.

Pastorius Kęstutis Eimutis

Esu sužavėtas tuo, ką Viešpats daro Lietuvoje. Jo begalinė malonė buvo akivaizdžiai apreikšta D. Hatahaway tarnavimo metu Siemes arenoje Vilniuje spalio mėn 9-11 dienomis.

Viešpaties Dvasia palietė daugelio tikinčiųjų ir naujai įtikėjusių žmonių širdis.

Tai buvo didelė šventė tiems, kurie laukė Viešpaties. Ačiū Jam už Jo apsilankymo metą. Ir šiandien Viešpats nepasikeitė. Jis kiekvieną nori apkabinti ir paguosti, išgydyti ir išlaisvinti, pagirdyti ir pamaitinti. Mums tereikia atverti savo širdis ir priimti tai, ką Jis dovanoja. Jo meilė liejosi širdyse tų, kurie troško Jį priimti.

Meldžiantis šių tarnavimų metu, buvo galima suvokti, kaip Dievas gausiai išlieja Savo meilę žmonėms. Šimtai žmonių kiekvieno tarnavimo metu išeidavo priimti Jėzų Kristų, kaip savo Gelbėtoją, Gydytoją ir Viešpatį. Didžioji dalis išėjusių į priekį melstis, kėlė rankas ir liudijo apie gautus išgydymus. Kokia nuostabi Dievo meilė žmonėms, stulbina Jo begalinis gailestingumas. Juk „...*Dievas nepamiršo būti maloningas ir užsirūstinęs neatsiakė būti gailestingas*“ (Ps 77, 9).

Jėzaus Kristaus pergalė, Jo prisikėlimo jėga pergalingai veikė tarnavimų metu. „*Viešpaties ranka nesutrumpėjo gelbėti ir Jo ausis neapkurto girdėti*“ (Iz 59,1). Ir tai tikrai Viešpaties šlovės išsiliejimo pradžia. Tai tik maža dalis to, ką Viešpats yra paruošęs Lietuvai. Pildosi tai, kas parašyta Amoso pranašystės 8 skyriaus 11 eilutėje: „*Ateina dienos, – sako Viešpats, – kai Aš siųsiu badą šaliai: ne duonos badą ir ne vandens troškulį, bet Viešpaties žodžio.*“

Kaip Elijo tarnavimo metu, jo tarnas, pasiūstas stebėti artėjantį lietų, pamatė debesėlį, kuris pradžioje buvo vyro plaštakos pločio (1 Kar 18, 44), taip ir mes, melddamiesi dvasioje, galime matyti artėjantį šlovingą Šventosios Dvasios išsiliejimą tautoje. Tačiau savaimė niekas nevyksta. Šis Viešpaties aplankymas, tai atsakymas į Dievo vaikų maldas, kurie ne vienerius metus dieną ir naktį nepailstamai šaukiasi Viešpaties gailestingumo, kad Jis paliestų prarastuosius. Tikiu, kad daugelis tikinčiųjų neliks tokie patys kaip anksčiau. Viešpaties aplankymas yra nuostabi dovana ir ženklas mums, kad Jis atsako į maldas ir visuomet yra su tais, kurie trokšta pažinti Jo širdies plakimą, Jo begalinę meilę ir gailestingumą tautoms ir sutinka su Juo, su Jo valia, ir dieną naktį pasirengę ieškoti Jo veido, šauktis Jo gailestingumo, nes nėra abejingi tam, jog daugelis žengia į amžinybę, nepažindami Jėzaus Kristaus ir gelbstinčios Dievo malonės. „...Jūs, kurie tariate Viešpaties vardą, netylėkite, neduokite Jam poilsio, kol Jis atstatys Jeruzalę ir jos šlovę žemėje (Iz 62, 6-7), nes: „Paskutinėmis dienomis Viešpaties namų kalnas iškils aukščiau už visus kalnus ir kalnelius. Į jį plūs visos tautos“ (Iz 2, 2). Todėl ir toliau būkime ištvermingi, pasilikdami Dievo malonės dėka maldose, atkakliai ir pasiaukojančiai veržkimės prie Dievo sosto, pasitikėdami Juo, kad Jis galingai sudrebins šią tautą, išliedamas Šventąją Dvasią per tuos, kurie Jį myli ir sutinka su Jo valia. Ir kova bus ne mūsų, o Viešpaties. Todėl: „Ieikite, ieikite pro vartus, paruoškite kelią tautai; nutieskite, nutieskite kelią, pašalinkite akmenis, pakelkite vėliavą žmonėms“ (Iz 62,10).

Diakonas Jurgis Jarašius

Ši Evangelijos šventė su ištikimu Dievo tarnu Davidu Hathaway buvo didelė dvasinė puota vilniečiams ir daugeliui Lietuvos žmonių, kurie atvyko į Vilnių, o taip pat ir man.

Tai Dievo stebuklas, kad Siemens arenoje, kurios paskirtis yra pramogos, buvo skelbiama Geroji Žinia, t.y. gelbstintis Dievo Žodis, o į dangų kilo nuostabus šlovinimas ir gyrius mūsų Dievui, kuriuo pasitikim.

Mane labai džiugino žmonių minios, išeinančios į priekį melstis atgailos malda. Dėkoju Viešpačiui ir Dievo tarnui, ir tikiu, kad Šventoji Dvasia prisilietė prie daugelio širdžių, atvėrė dvasines akis ir ausis ir išgydė kūnus.

Davidas Hathaway liudijo, kai sėdėdamas Čekoslovakijos komunistiniame kalėjime patyrė nuostabų Dievo prisilietimą, kokio iki tol nebuvo patyręs, ir kaip stebuklingai buvo išleistas iš kalėjimo. Liudijo, kaip šimtai žmonių, skelbiant Evangeliją kalėjimuose, atgimsta ir patys tampa evangelistais.

„Palaimintas Viešpats dabar ir per amžius“ (Ps 113, 2)

Jadvyga Gumonienė

MINTYS APIE MALDĄ (po seminaro)

Gera buvo po ilgesnės metų pertraukos būti seminare apie maldą. Pastorius Juris iš Latvijos, kuris vedė šį seminarą, pirmąjį vakarą pradėjo tema „Gerti iš Dvasios“. Noriu dabar tiesiog prisiminti kai kurias pastoriaus mintis. Manau, kad tai aktualu kiekvienam iš mūsų, nes tai vienas svarbiausių dalykų mūsų krikščioniškame gyvenime.

Mums visiems reikalinga ugdyti savo dvasią. Nėra jokios naudos, jei žmogus dvasiškai neišlavintas – jis negalės būti užtarėju. Būtent tada, kai meldžiamės kalbomis, tai daro poveikį mūsų vidiniam žmogui. „Kas kalba kalbomis, pats save tobulina (stato, stiprina)“ (1 Kor 14, 4). Šventoji Dvasia dalyvavo Dievui kuriant šį pasaulį. Taip ir mūsų žodžiai – jie neturi būti tušti, jie turi kurti! „Iš širdies gausos kalba lūpos“ – kai mūsų dvasia pripildyta Šventosios Dvasios, mūsų žodžiai gali keisti viską. Svarbiausia būti pilniems Šventosios Dvasios! Be jos viskas džiūsta ir miršta. „Jis atnaujins tavo jėgas, ir tu būsi kaip laistomas sodas, kaip niekada neišsenkantis šaltinis“ (Iz 58, 11). Tai nuostabus pažadas kiekvienam iš mūsų. Gerti iš Dvasios mes galim visada, 24 valandas per parą. Jėzus sakė: „Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegu geria“. Be Jo mes nieko negalim padaryti...

Pastorius Juris labai akcentavo patepimo svarbą. Mąstydamas apie tai, prisiminiau, kad pats Jėzus, kol ant Jo nebuvo nusileidusi Šventoji Dvasia, netarnavo – neskelbė Evangelijos, nemokė, nedarė stebuklų. Prisikėlęs Jis liepė savo mokiniams laukti Tėvo pažado – Šventosios Dvasios krikšto. Mes, šiandienos krikščionys, dažnai neįvertinam ir nebranginam tos dovanos, kurią mums dovanojo Dievas. Kaip minėjo pastorius, šiandien mažai kas meldžiasi kalbomis, ir dar mažiau tų, kurie melstųsi tiek, kiek Dievas nori. Jis paragino paklausti Dievo, kiek tau asmeniškai reiktų melstis, kad galėtum gyventi dvasinį gyvenimą. Kad būtumėm stiprūs, išlavintos dvasios, tai priklauso tik nuo mūsų. Jei mes pastoviai meldžiamės, tampame pajėgūs atlikti tai, ko anksčiau nepajėgėme.

Baigdama noriu pasakyti vieną kažkur girdėtą išmintį: tu gali dalyvauti visuose maldos seminaruose, konferencijose apie maldą, bet jei to nepraktikuosi, tai nieko nekeis tavo gyvenime. Dievas duoda gyvybę, iš Jo ateina pasikeitimai, kurių mes kiekvienas taip norime. Bet taip pat Jis laukia mūsų, kad mes ateitume pas Jį, kalbėtume su Juo, prisipildytume Jo Dvasios... Viešpats Jos mums duoda dovanai. „O kas gers vandenį, kurį Aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“ (Jn 4,14).

Edita Didenkienė

Evangelijos šventė man atnešė daug džiaugsmo. Džiaugiausi krikščionių vienybe, matydama iš skirtingų bažnyčių susirinkusius tikinčiuosius, susijungusius maldoje ir Viešpaties šlovinime. Per vakarinius susirinkimus sėdėjau šalia netikinčių žmonių ir mačiau, kaip jie atidžiai klausosi pamokslaujamo žodžio, kaip jų širdis liečia giesmės, šlovinančios Viešpatį. Pamokslininkui tik pradėjus kviesti žmones išeiti į priekį, jie iš karto pakilo ir nuėjo atiduoti savo gyvenimus Jėzui. Per tuos tris vakarus minios žmonių įtikėjo Viešpatį. Tai nuostabus Dievo darbas žmonių širdyse! Be maldų to nebūtų įvykę. Tikintieji iš įvairių bendruomenių daug meldėsi ir toliau meldžiasi už sielų išgelbėjimą. Nei viena bendruomenė negali pasigirti, kad tai būtent tos bendruomenės nuopelnas. Malda suvienija bendruomenes, krikščionis, atėjo supratimas, kad tik susivieniję, nusižeminę ir priimdami vieni kitus mes galime būti dar labiau Dievo naudojami, kad Jo darbai įvyktų mūsų tautoje. Yra laikas melstis ir nusižeminti, ateina laikas ir džiaugtis, švęsti tokias Evangelijos šventes, kaip ši.

Ramunė Šipinienė

„Visi Viešpaties takai – tai ištikimoji meilė ir tiesa visiems, kurie laikosi Jo sandoros ir paklūsta Jo įsakams“ (Ps 25,10).

Žmonių minia plūste plūdo tas tris dienas į Siemens areną. Čia atvėrė duris Dievas – atėjo Lietuvai palaiminimas. Kur plevėno Šventoji Dvasia, mačiau Jėzaus prisilietimus: išgydymus, išlaisvinimus, žmones, kurie pirmąkart įtikėjo.

Ačiū misijonieriui Davidui Hatavėjui (Hathaway), kitiems krikščionims už pamokslus, liudijimus, mokymus, maldas, už giesmes, muziką, šilumą, meilę. Dėkoju Dievui, kad galėjau čia būti, kur pakylėtas tikėjimas, kur džiūgavo širdys, riedėjo ašaros, sklido atgailos.

Telaimina Viešpats krikščionių kelius!

Irena Markevičienė

Liudiju, kad ši sesė neturėjo lėšų, už ką vykti į Evangelizacijos šventę, bet Viešpats trokšte trokšta suteikti savo vaikams džiaugsmą ir antgamtiškai aprūpino lėšomis kelionei ir gyvenimui šioms trimis dienoms.

Irena Zimnickienė

Nuostabūs Viešpaties darbai vyksta šiuo metu mūsų tautoje. Ačiū Jam ir tik Jam vienam. Labai džiaugėsi širdis, kai Lietuvoje prasidėjo užtarėjų tarnavimas. Esu be galo palaiminta, kad ir pati esu mažutėlė to dalelė. Nesinori stovėti nuošalyje, kai Dievo Dvasia liejasi mūsų tautoje ir keičia blogį gėriu, šviesą tamsa, suspaudimą išlaisvinimu, kai atsiveria Dangaus Karalystės vartai ir kiekvienas gali pro juos įeiti, jei tik nori. Yra kita pusė „*Niekas negali ateiti pas Mane, jei Mane siuntęs Tėvas jo nepatraukia...*“ (Jn 6, 44). Ką mes galime padaryti dėl to, kad Tėvas panorėtų patraukti kiekvieną mums brangų žmogų? Ar galime ką nors padaryti? Gal galvojame, tebūnie Dievo valia, jei Jis panorės, patrauks, o jeigu nenorės... Bet kaip skauda širdį kiekvienam tėvui, kiekvienai motinai, kiekvienam vaikui, kurie pažįsta Dievą, žinodami, kad jie patys yra išgelbėti, dėl pražūstančių artimųjų. Paulius ir Mozė užtarė savo tautą: „...*Labai nusidėjote: eisiu pas Viešpatį, gal kaip nors sutaikinsiu jus dėl jūsų nusikaltimo.*“. *Sugrįžęs pas Viešpatį, tarė: „Šita tauta, pasidarydama auksinį dievą, labai nusidėjo. Bet aš maldauju, atleisk jiems tą kaltę: jei ne, išbrauk mane iš knygos, kurion įrašėi“.*“ (Iš 32, 30-32). Mozė netgi sutiko atsisakyti išgelbėjimo dėl savo tautos, Paulius taip pat: „*Sakau tiesą Kristuje, nemeluoju, – tai liudija ir mano sąžinė Šventojoje Dvasioje, kad man labai sunku ir nuolat liūdi mano širdis. Man mieliau būtų pačiam būti prakeiktam ir atskirtam nuo Kristaus vietoj savo brolių, tautiečių pagal kūną, kurie yra izraelitai, turintys išūnystę, šlovę, sandoras, įstatymą, tarnavimą Dievui ir pažadus*“ (Rom 9,1-4).

Todėl ir toliau, mes, suprasdami, kad Dievas pasirinko veikti žmonėse per užtarimą, stovėkime kaip sargybiniai ant sienų užtardami tautą ir melddami jai, o tuo pačiu ir savo artimiesiems išgelbėjimo. Tai Dievo valia, ir Jo širdis džiaugiasi savo vaikų paklusnumu. Tęskime šį darbą, kai tik Dvasia paragina, ar tai būtų diena, ar vakaras, rytas ar naktis. Budėkime, jeigu suprantame, kad nuo mūsų budėjimo priklauso daugelio išgelbėjimas.

„*Štai Aš darau nauja – jau pasirodo, ar nepastebite?*“ (Iz 43,19) – sako Viešpats. Nelikime nuošalyje, meldžiu visų, Viešpaties Jėzaus vardu. Tai nelengva, bet atlygis neužtruks...

Irena Zimmnickienė

AŠ TAVO RANKOJ, JĖZAU

Baltos kalnų viršūnės,
O aš Tavo rankoj, Jėzau.
Baugina dangaus gilumas;
Bet aš Tavo rankoj, Jėzau.
Širdis kaip paukštė plasnoja –
Nes Tu taip arti manęs.
Amžinybė alsuoja –
Toks gyvenimas...

Kalnų raudonos gėlės,
Baltas viršūnių sniegas;
Gilus padangių mėlis
Ir Tu, mano Mielas...
Nebaisūs likimo vingiai,
Kai Tavo rankos neša,
Kai Jėzaus pečiai galingi
Laiko mane mažą...

Audronė Kryževičienė

Koordinatorius Vaclovas Jočys (mob. tel.: 8-687 75232; el. paštas: vaclovas.jocys@gmail.com)

Leidinį paruošė Irena Zimmnickienė (mob. tel.: 8-673 10644; el. paštas: irenazim@gmail.com)

Koregavo Edita Didenkienė

Būkite palaiminti, mielieji, skaitydami šiuos brolių ir sesių Kristuje liudijimus.
Jeigu kas nors turite elektroninį pašta, parašykite man į irenazim@gmail.com ir, turėdama Jūsų kontaktus, išsiųsiu el.paštu ir leidinėlius gausite daug greičiau.

Su Viešpaties meile jūsų sesuo Kristuje Irena